

NR **12** 1968

ny värld

I BILD

Tidskrift för Moralisk upprustning

TIDSKRIFT FÖR
MORALISK UPPRUSTNING

Utgives av IDE och KULTUR
Utkommer en gång i månaden

Nr 12 - 1968

I redaktionen
Finn Harald Wetterfors
Jan Franzon
Gunnar Wieselgren
Lennart Sjögren ansvarig utgivare

Nordiska medarbetare
Einar Engebretsen Norge
Keld Jørgensen Danmark

PRENUMERATIONSPRIS per år (12 nummer)
Sverige kr 20 —
Danmark dkr 25 —
Finland mk 17 —
Norge nkr 25 —

SVERIGE
Sveavägen 34 VI 111 34 Stockholm
Postgiro 70 61 90 Tel 08/10 34 56

FINLAND
Postgiro 11 20 95 Helsingfors

NORGE
Sophus Lies gate 5 Oslo 2
Postboks 1243 Viken Oslo 1
Postgiro 12 579 - Tlf 44 64 78

© NY VARLD I BILD
Tidskrift för Moralisk upprustning

Tryck Frank Varding Sarpsborg

Demonstration för julen

Julförberedelserna har i år fått en ovanlig och mycket nyttig tillsats - vissa ungdomars protester mot ett julfirande, där vi mitt i en nodlidande värld mer och mer frossar i vårt eget överflöd. De har krävt att julen istället borde engagera oss ekonomiskt för människors behov i andra delar av världen.

Man känner sympati och förståelse för dessa ungdomar.

Vi har hört om en grupp människor här i landet som dragit konsekvenserna av utmaningen »alternativ jul». De beslutade sig för att inskränka på julmaten och julklapparna för att istället satsa på ett projekt i Indien, där de visste att pengarna används för att ge Indiens folk den bästa hjälpen till självhjälp. Det gäller byggandet av Asia Plateau i Panchgani, som denna tidnings läsare känner väl. De har också uppmanat andra över hela landet att göra gemensam sak med dem. Ny Värld i Bild stöder helhjärtat deras aktion och vill gärna vidarebefordra deras appell till hela läsekretsen (Den som vill ta upp handsken kan sända pengarna till postgiro 90 06 64, Moralisk upprustning, Sveavägen 34, 111 34 Stockholm.)

Men julen innebär något mera än det. Det är inte frågan om en punktaktion. Julen varar ända fram till påska, sjunger vi kring granen. Men dess verklighet gäller faktiskt 12 månader per år.

En diskussion i TV nyligen mellan några ungdomar och chefen för ett stort varuhus i Stockholm var ett led i kampanjen för en »alternativ jul». Där sade sig en av ungdomarna vara övertygad om att svenska folket skulle vara villigt att ge mera, om man bara kunde ge det en motivering för det.

Kanske skulle också svenska folket vara villigt att leva annorlunda, om den som vi firar på julen blev en praktisk realitet istället för en 2000-årig saga. »Sa alskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son», heter det om honom.

Älskar vi svenskar bara oss själva? Eller älskar vi världen så att vi är beredda till ett praktiskt givande ansvar för världens andliga och materiella behov — året om?

Den oundgängliga dimensionen

Av INGE MANNSÅKER

Aldrig har möjligheten till valstånd för alla varit större än idag. På tröskeln till framtiden ser människa skorna in i en värld, där teknologi och organisation skulle kunna tjäna den uppgift som är dem förelagd av Skaparen »att lagga under sig jorden», d v s att göra dess rikedomar och produkter tillgängliga för alla, för att avskaffa nöd och svält.

Men i den framtid vi stirrar in i ser vi också en annan möjlighet

en epok där vi, jordens inbyggare, med hjälp av samma teknologi, genom massmedia och de biokemiska forskningsresultaten manipulerar med människovärdet,

där ett folks värde mäts efter nationalprodukten och de enskilda invånarna efter sin produktionsmassiga nytta för samhället.

Vi ser rika nationer bli rikare och fattiga leva i beroende av rika.

Protest mot framtidsspektet

Mot detta framtidsspektet går en väg av protest över världen, en väg som rullar fram med hjälp av olika lidelser, men där revolutionära ledare med långt perspektiv spelar en avgörande roll. Var tid är protesternas, demonstrationernas och revoltörernas epok.

Fran vänsterradikalt håll riktas anklagelser mot de kristna, som har dyrkat sin egen fromhet i stället för att engagera sig i den politiska kampen för rättfärdighet. Den polske filosofen Leszek Kolakowski gör den ironiska anmärkningen, att »de kristna vadar med den personliga dygdens lackor genom historiens blodiga dy».

Kristna har knappast någon svarig

het att komma med motargument, men i denna tid är det mera fruktbart att ställa sig frågan

Vilken är den orubbliga centralpunkten för den engagerade kristne i vår värld?

Brytningarna kring detta spörsmål går höga vägar när julen nu skall firas i ljuset av Honom som blev kallad Fridsfursten.

Fran två internationella kristna studentkonferenser i Finland i somras berättar en kommentator

»En huvudfraktion på konferenserna utgjordes av latin och nordamerikaner samt syd och central europeer. De kom inte i första hand som kristna utan som revolutionärer med »nation building» (event »destruktion») som huvudintresse. Några av dem kom mer eller mindre direkt från barrikaderna. Andra – hade man känt av – kom direkt från skrivbordet och kaffekoppen men skulle i gengäld ta skadan igen här.»

Kommentatorn berättar om sammanstötningar, dramatik och maktkamp. »Sa exempelvis är det ganska otroligt, att en inledare i en plenardebatt skall bli direkt utvisslad och bemött med demonstrativa halleluja och amenrop därför att han säger något positivt om 'the proclamation of the Gospel'.»

Från krubban till korset

Det är fara och farde, när det glada budskapet blir satt i skamvrån. Det glada budskapet kommer alltid att vara, att så har Gud alskat denna stridande, hatande och obarmhärtiga värld. »att Han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på

Honom skall icke förgås utan hava evigt liv».

Men när det glada budskapet i allmänreligiös popstil reduceras till familjeidyll och herdestämning, bör man inte förundra sig över att det på en del ställen i världen blir demonstrationer, när kyrkan sjunger »Harlig är jorden».

Det går en linje från krubban till korset. Vi tror att Jesu födelse julnatten varslade om den nya tiden där korset står planterat i historien med sitt trefaldiga budskap.

som Guds dom över människornas ondska och deras illusioner,

som Guds erbjudande om gemenskap och samverkan mellan Skapare och skapelse,

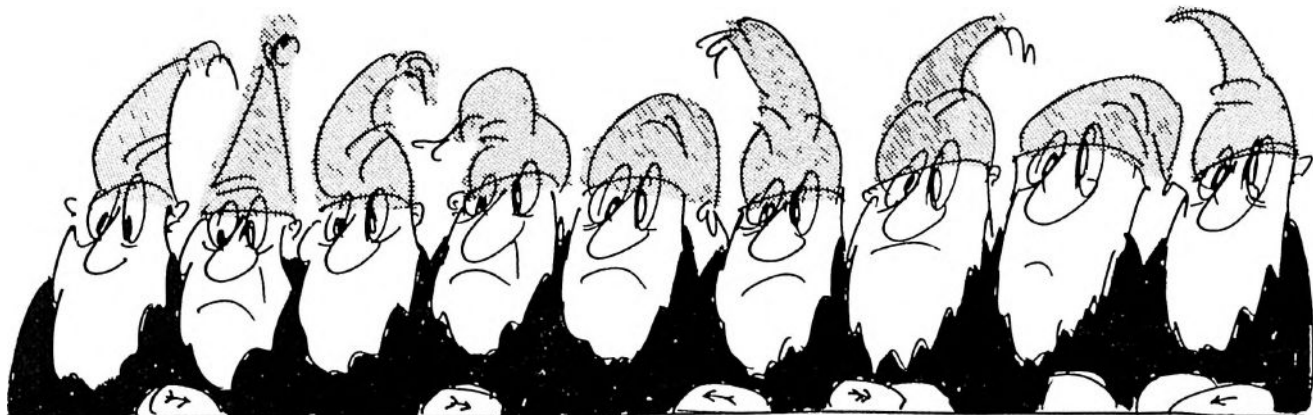
som standigt nyskapande och förvandlande makt i och bland människorna.

Om korset som standigt nyskapande erfarenhet talade dr Frank Buchman på följande sätt

»Korset är inte ett verkligt kors, när det bara förblir någonting på ett berg för två tusen år sedan. Det är en förfarande och förordmjukande kontakt med Guds helighet, som bryter ner men återupprättar, som fördomer men helar, som slår sonder men sätter samman, som är slutet men också begynnelsen och som leder till jagets död och till en ny existens och kraft i Jesu Kristi uppståndelses liv.»

I denna mystiska dimension ligger den ofta glömda men oundgängliga faktorn för envar som med rena händer vill ta itu med världens orättfärdighet.

Kommer julfirandet 1968 att betyda ny födelse i våra hjärtan för denna sanning, som är själva Sanningen?

EINAR ENGBRETSSEN

den trötte jultomten

Jultomtarnas arliga världskongress pagick för fullt. Dagordningen var späckad. Triviala saker som frågan om man skulle byta ut de gamla jutesäckarna mot nya av plast. Man skulle diskutera trafiksakerheten på himlavagarna. De många satelliterna skapar otrygghet på Vintergatan.

Men man skulle också behandla viktigare frågor. Nordens delegat hade framlagt en motion om upprättandet av en radgivningsbyrå för trotta och nervosa jultomtar. Han menade att det var den fortloppande stora strukturerandringen som tvingade fram denna reform. Nutidens barn har en terminologi som skiljer sig avsevärt från forna tiders barns. Jultomtarna utsatts för en ständigt växande nervpress. Sarskilt de gamla tomtarna.

Till exempel – alldeles före jul hade en jultomte besökt en norsk skola i sitt distrikt, rena rutinbesöket för att få en översikt över hur många snälla barn som fanns där. På skolgården blev han omsvarmad av en liten grupp, som entusiastiskt hyllade honom som maoist. Han försökte fortvivalat förklara att han bara var en helt vanlig jultomte, som inte lade sig i politik. Det lönade föga. De påstod att en

man som går omkring med skagg och rod luva måste vara maoist.

Strax därpå kom en annan grupp springande, som ropade »Ned med skagg guevara!» och jagade honom bort från skolgården. En lärarinna skällde på honom därför att han uppviglade de unga.

En annan tomte visste att berätta hur han förra julen hade givit en liten pojke en radio men undgick med nöd och nappe att få den tillbaka. I huvudet för »de» var ingen färg TV. En tredje hade blivit beskyldd för att vara hemlig agent för en amerikansk koncern, som ville konkurrera ut de svenska julklapparna. Han hade blivit svartlistad i en nyutgiven bok, »Imperialisttomtarna».

En radioreporter hade hejdat en av tomtdelegaterna på gatan och börjat fråga ut honom om tomtarnas sexualliv. Tomten bad honom dra åt La Gardsgården. »Fascisttomte demaskerad» av reporter på Stureplan stod det följande dag i Expressen.

Ja, det var en pers att vara tomte i våra tider, det framgick med otvetydig skarpa av alla de upplevelser som rapporterades inför kongressen.

Så fick en rynkig gammal tomte

ordet. Han stod där och virade sin tofs runt fingrarna och hade svart att få fram vad som lag honom på hjärtat. Han bligade på ordföranden. Det var dåliga tider för tomtetyrket. Cascoför såringspremien bara steg och steg. Det var tungt att slapa på alla frysboxar och TV apparater, som folk ville ha nu för tiden. Han tankte med vemod på den tiden då han kunde få plocka fram praktiga hemstickade ullvantar ur sacken sin. Och så ville han gärna motionera om ett risktillägg i vissa delar av världen.

Ordföranden frågade tomten var hans distrikt låg. »Norden», svarade gamlingen och fick nervosa ryckningar i mungiporna.

»Men där finns väl bara snälla barn», sade ordföranden uppmunrande. Tomtegubben bligade sturigt på honom. Det var nämligen han som hade besökt den norska skolan. »Naja», fortsatte ordföranden, »du får inte hetsa upp dig. Jag är säker på att det finns en hel del snälla barn där.» Den gamle tomten kommenterade inte denna formodan, men han sag ut som om han hade velat smacka sin stora, vata tumvante mitt i ansiktet på ordföranden, världskongressen och alla

de små snalla barnen i Norden på en och samma gång

»Och nu», sade den gamle tomten och svalde svart, »nu har de satt igång med en antijul kampanj i Sverige»

Det hade ordföranden hört talas om, men han menade att det kanske fanns fog för det. Det hade blandats så mycket profit och prestige, överflöd och övergodning in i julfirandet, sade han, medan miljontals människor i Asien får klara sig med sin lilla skalris och mangder inte har tak över huvudet

Vad ordföranden sade gav tomtarna plötsligt ett större perspektiv, de blev mera återhållsamma i sitt kve-rulerande och stämningen på världskongressen lugnade sig

Och det behövdes, för det hade varit en ansträngande dag. Den franske tomten hade talat tidigare på dagen. Han hade medfört en hälsning från general de Gaulle, som erbjudit samtliga tomtar franskt medborgarskap – under förutsättning naturligt vis, att de ville införskaffa sina julklappar inom EEC

Den engelske tomtedelegatens plats stod tom. Han kunde inte komma, därför att han lag i förhandlingar

med den inofficiella strejkkommittén i hamnen i Liverpool som inte ville lossa hans sack på overtid

Den amerikanske representanten, Santa Claus, tog lugnande piller och klädde sig nervöst på nasan. Visserligen hade han varit avkonterfejad på omslaget av Time Magazine redan i november som århundradets mest effektiva och framgångsrika jultomte – men det ryktades att han nu skulle ersättas av en datamaskin. En stor robotliknande teknotomt, som termen lydte

Tomten från Kina såg litet bortkommen ut. Han var den ende utan luva. Den hade han förlorat i en uppgörelse mellan två olika fraktioner av rodgardister. Han viskade till sin japanske granne att han kände sig litet deppad också, därför att han i år mast inskränka sig till att bara ge bort Maos lilla röda

Tomtarna från Sovjet och Grekland tog inte mycket notis om förhandlingarna. De var upptagna av att utväxla erfarenheter från sina respektive länder, och de tycktes ha mycket gemensamt

Dar fanns naturligtvis också tomtar från andra horn av världen, men

tiden före jul skulle inte racka till att beskriva dem alla. En sak kan dock sägas om dem alla. De utgjorde ingen uppmuntrande anblick, denna världskongress av tomtar. Det var som om all världens split och strid speglade sig i deras rödlätta ansikten. I sekler hade de givit och givit och givit. Ändå tycktes det dem, att ju mera folk får, dess mera vill de ha. Ju mera de vill ha, dess bittrare blir de, när de inte får som de vill. Aldrig hade så många haft så mycket och likväl hade aldrig så många haft så litet

Det blev stilla bland delegaterna. Ingen sade något – ingen hade något mer att säga. Det var så stilla att man kunde höra snön falla darutanför och julbockarna bita sig själva i skagget

Stillheten förvandlade tomtarna. Den amerikanske tomten horde upp med att klia sig på nasan. Andra med att bita i tumvantarna. Tomtegamlingen kom på sig själv med att tanka på Norden utan att få nervosa ryckningar i mungiporna. Han t o m log då han tänkte på barnen i skolan. Ja, han började skratta högt

De andra tomtarna vände sig om, bekymrade. Nu stod han inte ut

Forts sid 15

CEYLON – vägvisare för ASIEN?

Lasarna av *Ceylon Times* kunde en morgon i november finna rubriken »Ceylon – pionjarnation för Asien» tryckt över en hel sida

Anledningen var den asiatiska konferensen för Moralisk upprustning i huvudstaden Colombo, vilken enligt *Ceylon Times* »kommer att bli av stor betydelse för hela den asiatiska kontinenten»

Asien kan behöva pionjarnationer Om det brittiska tillbakadragandet från Sydostasien följes av amerikanskt tillbakadragande från Vietnam, vem och vad skall fylla det maktvakuum som då uppstår? Den indiske redaktören Rajmohan Gandhi påpekade nyligen att de icke kommunistiska asiatiska folkens rörelsefrihet kan bli av kort varaktighet, om den inte används till att skapa en övertygande social och internationell ordning Det blir allt klarare att endast de asiatiska folken själva kan sörja för den stabilitet och de framsteg som är nödvändiga

Ett nyckelproblem för Asien är minoritetsproblemen De har i land efter land lett till vald och uppror I

många fall tjånar minoriteterna som en femtekolonn för fiendliga stater Karen stammen i Burma, bergsfolken i nordöstra Indien eller kinesiska folkgrupper i Malaysia, Singapore och Indonesien är några exempel

Ceylon har sitt minoritetsproblem Engelsmännen förde in 100 000 indier av tamilfolket för att arbeta på teplantagerna De har aldrig blivit integrerade i den ceylonesiska befolkningen Ett av tamilpartierna begär en egen stat, och det finns en del som vill, att den staten skall ansluta sig till Indien Under de senaste tio åren har det varit sporadiska oroligheter mellan båda folkgrupperna, och miss tron har vuxit

Aktionen för Moralisk upprustning, som sträckte sig över hela Ceylon i tre veckor, förde detta problem närmare en lösning Aktionsgruppen, som leddes av Rajmohan Gandhi, inbjöds till Jaffna, ett centrum för tamilbefolkningen På ett stort möte i rådhuset talade en ledande tamilsk journalist, Guy de Fontgalland »Vi börjar idag en revolution i norra Ceylon», sade han, »en revolution som gar

langre än vår kamp för våra rättigheter och krav» Han berättade hur han på en konferens för Moralisk upprustning i Indien blivit fri från bitterhet och hopploshet och bad den ceylonesiska befolkningen om förlåtelse för sin hållning

Detta tal gjorde ett starkt intryck, och efter mötet samlades en rad av stadens ledare omkring de Fontgalland för att tala med honom En man erbjöd sig att arrangera mötet för honom i hela distriktet

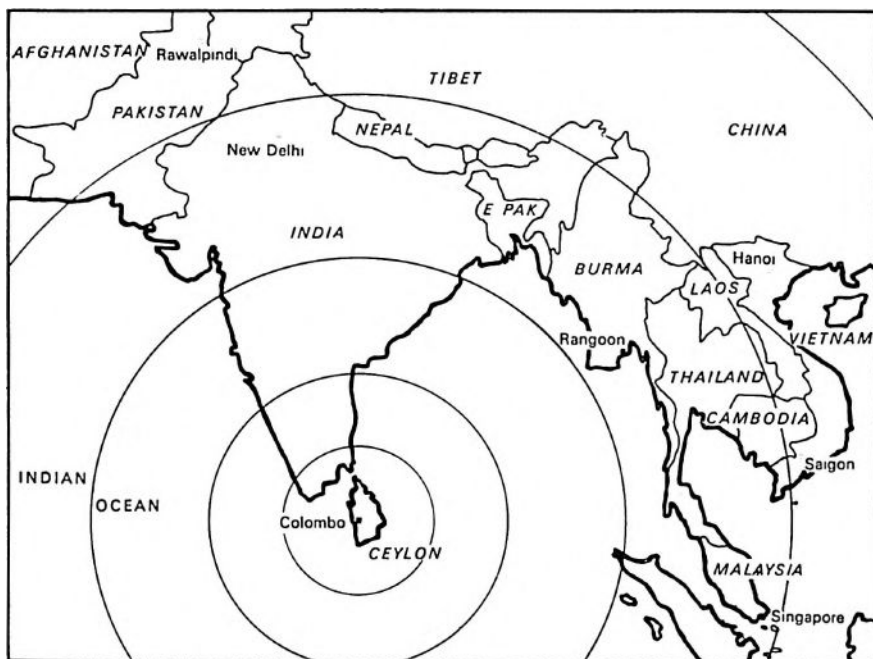
På mötet talade också en direktör för Ceylons radio, Surya Sena, vars far var en av de första som på sin tid tog upp kampen för Ceylons oavhängighet Han bad om förlåtelse för den brutala behandling ceyloneserna hade gett tamilbefolkningen under oroligheterna 1959 och sade att han sag det som de båda befolkningsgruppernas bestämmelse att tillsammans undanröja konflikterna som lamslår så många länder i Asien

Sekreteraren i det tamilska kongresspartiet ansåg att detta var början till en ny enighet i Ceylon, och en annan politiker tillade »Medan jag satt på det mötet, började jag få ideer om vad som kan göras» Han talade om att smugglingen mellan Ceylon och Indien var dag kostar Ceylon 50 000 kronor Han satte sig ned med några av de internationella gästerna för att söka Guds ledning om vad han kunde göra åt problemet

Under konferensen berättade deltagare från Afrika, Australien och Europa om hur de genom Moralisk upprustning hade fått ett nytt perspektiv på minoritetsproblemen i sina egna länder Fran södra Sudan talade en man om hur hans far blivit skjuten i benet, så att det måste amputeras, hans mor hade förlorat en arm och en farbror blivit mordad Han sade att han hade hatat människorna i norra Sudan så intensivt, att han velat bruka atombomben mot dem Nu hade han blivit kvitt sitt hat och förpliktat sig att föra in en försoningens anda i Afrika

I aktionsgruppen befann sig också tre ledare för de kastlösa i New Delhi De hade ett två timmars långt samtal med de kastlösa ledarna i Jaffna

I Colombos förnamsta gymnasium väckte det sensation, då en f d ordförande i elevrådet kungjorde att han skulle betala tillbaka 600 kronor, som han stulit ur en skolfond Han deltar nu i Moralisk upprustnings skådespel

Indisk "export" till grannlandet

De flesta av det femtital personer från sexton länder som deltar i Moralisk upprustningsaktion i Ceylon (se sid 6) är indier

De inbjöds till Ceylon, inte därför att Indien där i allmänhet är särskilt populärt. De inbjöds, därför att de funnit lösningar, som är god valuta varsomhelst

Jordbrukare

En av dem är bonden Maruthi Rao Yadav från Kudaldalen i Maharashtra söder om Bombay. Han är en av dem som använt de nya rissorterna på sin gård och som lyckats tre fyradubbla skörden. Maruthi har också blivit omtalad av andra skal i sin dal. Nyligen försonade han sig med sina två bröder, som han legat i fejd med under många år. Detta har fått stora återverkningar på andan i hela dalen.

När Maruthi blev inbjuden till Ceylon ville han gärna ge sina erfarenheter vidare, men pengarna till resan sag ut att bli ett oöverkomligt hinder.

Men en dag kom hans svager Maruthi Rao Gole med 10 rupees (7 kr) och foreslog att de skulle göra ett krafttag för att samla in de pengar som behövdes. Resultatet var överraskande. Bonder och lärare i en grannby gav dem 150 rupees. Maruthis hustru och hans bror åtog sig att barga skörden. Fem dagar senare kunde Maruthi Yadav sätta sig på taget.

Dessa bondar äger inte mycket jord och de får arbeta hårt. Ofta måste de därtill söka sig en bisyssla för att kunna försörja sina familjer. Men de dyrt förvärvade rupeesdelarna till Maruthis resa visar på en storhet i perspektiven som när långt utanför deras egen situation.

Politiker

Stanley Nichols Roy, en av ledarna för bergsbefolkningen i Assam i Indiens nordöstra hörn, är en annan i den indiska grupp, som besöker Ceylon. Han deltog i oppnandet av Moralisk upprustnings nya centrum Asia Plateau i februari i år. De erfaren-

heter han sedan dess gjort för att föra kampen för sitt folk, en av Indiens minoriteter, i ett större perspektiv har hjälpt ledarna för den tamiltalande befolkningen, Ceylons minoritet.

Kastlos

En grupp kastlosa från New Delhi, som börjat ta ansvar för hela sin befolkningsgrupp, astadkom med sina erfarenheter stora rubriker i ceylonesiska press. Var och en av dem satsade 100 rupees av en månadslöna på 160 rupees på sin resa till Ceylon.

Det finns obrukade krafter och stora mänskliga tillgångar i Indiens befolkning. Världens största demokrati kan ännu bjuda sina kritiker på överraskningar.

Rajmohan Gandhi tillsammans med Ceylons premiärminister Senanayake

VARDAGSVINKELN

Julen var nära. Hela året hade Maria gatt och önskat att få fira jul med sina kusiner på deras lantställe. Nagot bättre kunde hon inte tänka sig. När därför inbjudan kom och vi beslutade att tacka ja till den var hon mycket lycklig.

Så plötsligt kullkastades våra planer. Pappa var utomlands och kunde inte komma hem till jul och vi fick inbjudan att komma och fira julen tillsammans med honom på en stor internationell konferens för att där göra en insats.

Marias fortvivlan var stor inför möjligheten att behöva ge upp sin allra käraste dröm. Jag såg hur djupt det tog i henne.

I familjen har vi en gemensam auktoritet – Guds vilja. När vi vet den är livet ganska enkelt. Svårigheterna är störst innan vi fått av oss de själviska hetens dimglasögon, som hindrar oss att se vad som är rätt.

Den här gången så jag till Maria: »Du skall veta att vi inte kommer att ändra våra planer, om inte vi båda

förstår att det är Guds vilja. Jag kommer inte att tvinga dig till något.»

Någon dag senare kommer Maria från skolan. När vi sitter tillsammans säger hon plötsligt: »Mamma, idag så Gud till mig i skolan att det är rätt att vi far till den där konferensen.» Hon gratulerade inte, var inte uppriparisk. Bara lugn och klar.

Efter några spännande förberedelse dagar för vi och hamnade mitt uppe i intensiva förberedelser för att ta emot utomeuropeiska studenter. Maria fick sitt livs hittills underbaraste jul – hon fick flera goda vänner bland ungdomar från andra länder, en rikedom hon nu inte skulle vilja vara utan.

Vi kan inte skydda våra barn för smärta. Men vi kan tillsammans med dem i varje situation försöka finna fram till vad som är rätt. Då får vi också dela den fantastiska rikedom de själva och också vi upplever, då vi marker hur Gud direkt griper in i livet. Det är en gåva långt större än de julgåvor vi kan ge varandra.

Kum

Mina farföräldrar som uppfostrade mig bodde i en liten stad i Lyon distriktet vid en återvändsgata där det bara bodde människor som arbetade vid textilfabrikerna. Vi var som en enda stor familj och alla kände vi varandras privatliv.

Strax innan jag skulle få mitt slutbetyg från skolan blev jag religiös, därför att jag hade tagit en liten kamrat i försvar som hade blivit illa behandlad av läraren. Efter den episoden ville jag aldrig gå i skola mer, fastän mina föräldrar gjorde allt för att övertyga mig att det var nödvändigt om man ville ha arbete.

Efter att ha provat på omkring trettio mindre arbeten fick jag till slut arbete i en stor fabrik. Jag var 20 år gammal då sekreteraren vid fackföreningen dog år 1927. De äldre fackföreningsmedlemmarna foreslog att jag skulle ta hans plats. De ville inte själva ta uppgiften, tror jag, därför att de var rädda att bli avskedade. Vi

betslös halvtannat år. Jag hade avskedats från fabriken. Det var under dessa långa dagar som jag studerade marxistisk litteratur och lärde mig allt jag kunde genom att umgås med den tidens bästa arbetarkampaner. Vi fulländade den gemensamma aktionstaktik, vilket ledde till enighet mellan fackföreningarna och till arbetarnas seger 1936. Det året hade Frankrike redan tagit ge världens arbetarörelse exemplet av stora sociala reformer, 40 timmarsveckan, kollektivavtal, semesterlön. Min generation genomförde denna aktion utan att vackla och vi offrade allt för den.

Vi gjorde ingen skillnad på vår fackföreningskamp och var antifascistiska kamp, och kriget 1939 kom inte som någon överraskning för oss. Med några kommunistiska kamrater arbetade jag då i CGT, den kommunistiska fackföreningsorganisationen. Det var med stor tillfredsställelse som vi tog upp kampen mot ockupationsmakten.

Fransk arbetarledare berättar

... plötsligt beslöt jag att kämpa, vad som än hände

hade alla mina egna idéer, men till slut blev jag övertygad om att fackföreningsrörelsen var ett av medlen att frigöra arbetarna, att tillförsäkra dem bättre förhållanden och framför allt att garantera dem det människovärde som arbetsgivarna hade krossat under tidigare år.

Omkring 1930, tre år efter det jag tagit mig denna uppgift, började den stora krisen och därmed lonesänkningarna. Så började strejkerna, de varade veckor, ja, månader, och bit för bit ökade. Det var då jag lärde mig strategi och dialektik. Jag förstod att strejken var en kamp lika viktig som krig, en kamp för min egen klass, och att den hade sin egen strategi och sin egen politiska väg. Seger i den kampen skulle för alltid avskaffa sociala orättvisor, tillåta oss bygga ett bättre samhälle och mota våra djupa förhoppningar.

Jag blev fast anställd fackföreningsfunktionär men var dessförinnan ar-

betarledare och försökte befria vårt land och världen från hitlerismen.

Jag anslöt mig till den underjordiska armén, helt i kommunistpartiets tjänst. Vi lopte alltid fara att bli arresterade. Många vagrade ge oss skydd och vi var alltid beredda på att bli utsatta för tortyr.

Det var då en viktig händelse i mitt liv inträffade, och jag förstärkte den mycket bättre nu då jag kanner Moralisk upprustning. En dag, på ett tag, läste jag i tidningen att 22 fackföreningsmän just hade blivit skjutna. Bland dem fanns åtminstone ett dussin av mina goda vänner, också min allra bästa vän, som arbetat med mig i textilarbetarfederationen. Det var en svart dag för motståndsrörelsen.

Taget hade ingen värme och jag fros och var hungrig. Det var kväll. Avrättningen av mina vänner och ockupationsmaktens allt större hårdhet mot kommunistpartiet och de franska patrioternas underjordiska

Maurice Mercier, författaren till nedanstående artikel, har varit en förkampe för arbetarnas sak i hela sitt liv och har upplevt alla de växlingar i kampen, uppoffringar och segrar, som många arbetare gått igenom under detta århundrade. Sedan många år är Mercier generalsekreterare för textilarbetarna i federationen Force Ouvrière i Frankrike. I denna artikel rekapitulerar han några av de viktigaste faserna i sitt liv.

aktiviteter hade i hög grad fått mitt mod att sjunka och under några minuter undrade jag om jag borde lämna motståndsrörelsen. Jag hade plötsligt förstått att vad jag tagit på mig kunde leda till det yttersta offeret.

Jag var tyst och i denna stilla stund fattade jag plötsligt beslutet att kämpa vad som än hände. Nå, jag kände att det var det rätta beslutet, ty omedelbart kände jag mig trygg. Jag fros inte längre och var inte längre hungrig, mitt mod återvände och jag fick nya krafter.

För första gången upptäckte jag att det faktiskt finns en högre makt, och när man är i linje med vad som är bäst för mänskligheten kommer denna kraft i verksamhet.

Dussintals gånger befann jag mig i verklig fara. Helt automatiskt tänkte jag på Gud och på min mor. Jag gjorde en snabb genomgång av mitt samvete. Jag fann att rättvisan i vår sak och i vår aktion var en länk mellan mitt samvete och Gud. Och av vad mina kamrater i förtroende har berättat för mig har jag förstått att då de, som alla liksom jag blivit tränade i ateismens skola, stod inför en fara sökte också de hjälp från en högre makt. I sådana fall är dialektiken dövd.

Skeptisk mot slagord

Då vi återvände till normalare tider, vittrade motståndsrörelsens lojala kamratskap. Jag var arrig av en lång fackföreningskamp och utsliten av fyra års underjordisk verksamhet. Jag blev skeptisk mot vara slagord och de metoder vi använde för att genomföra våra uppgifter. Vår lojalitet från krigstiden hade ersatts av smagral och avundsjuka som skapade en atmosfär av misstroende som jag inte längre hade kraft att bekämpa.

Jag tog första lagliga tillfälle att lämna mina fackliga och politiska aktiviteter. An en gång stod jag med tomma händer och ett tomt hjärta. En kommunist som lämnar partiet upplever många smartsamma saker.

Under lång tid kände jag mig ensam. Sedan kom splittringen i fackföreningsrörelsen. Några av mina kamrater från textilindustrin bad mig hjälpa dem att inom 'Force Ouvrière' återuppbbygga federationen. Jag gick med på det.

1950 lärde jag sig kända Moralisk upprustning. Vi diskuterade kollektivavtalet Arbetsgivarna i norra Frankrike foreslog särskilda arrangemang för sin region. För att kunna förhandla i en bättre atmosfär bad de oss komma till Caux. Vi accepterade deras förslag.

I Caux blev jag mycket förvånad över att se hundratals människor leva tillsammans utan stridigheter med ett gemensamt mål och att upptäcka att det fanns en sådan ideologi. Jag var där i tre dagar. Jag läste särskilt bland ungdomen märkte till en tro och en dynamisk kvalitet på många sätt jämförbar med »mystiken» och osjälviskheten hos övertygade kommunister.

Vidare märkte jag att arbetsgivare från nästan alla länder som kommit in i denna atmosfär tog upp sina ursprungliga, gammalmodiga synpunkter till omprovning och lättare blev medvetna om sitt ansvar som människor och som arbetsgivare inför de problem som den nationella och internationella situationen ställde dem inför.

Jag träffade mina vänner i Moralisk upprustning ofta och antog en inbjudan att resa till en annan konferens, som ägde rum i Mackinac i Amerika, där jag lärde känna Frank Buchman. Det var där som jag blev medveten om en andra revolutionärfas i mitt liv. Jag anade hela den kamp som måste genomföras för att mitt land skulle finna enighet igen.

Da jag återvände från Mackinac, satte jag detta nya revolutionära alter nativ på prov genom att besöka tusentals arbetsgivare och inbjuda dem till Caux samman med ingenjörerna och fackföreningsrepresentanterna av olika riktningar i deras fabriker. På så sätt kom mer än åtta delegationer från textilindustrin till Caux konferensen sommaren 1951.

Det var inte alltid lätt, men en atmosfär av förtroende skapades. Det

mojliggjorde för oss att lägga en säker grundval, vilket ledde till vårt bekräftade avtal av den 9 juni 1953. Andan från Caux har utvecklat absolut arlighet mellan franska fackföreningsledare och arbetsgivarna. I vårt avtal finns en mening av stor betydelse: »Textilindustrin avser att göra ett ekonomiskt och socialt experiment i nationens intresse, i en anda av tjänande, med ett socialt mål.»

Maurice Mercier vid tiden för »det berömda avtalet» inom den franska textilindustrin.

Trots ekonomiska svarigheter gav detta experiment åtminstone 8 % löneökning per år åt textilarbetarna. Det möjliggjorde på ett tidigt stadium för textilindustrin att gå in för en tredje semestervecka med lön, lön under fem helgdagar och en tilläggs pension för arbetarna. En kommitté med åtminstone 60 representanter för fackföreningarna och arbetsgivarna diskuterar i detalj lönesituationen.

Jag kan indela mitt liv och tankande i tre stadier. Det första där jag helt identifierade mig med den franska arbetarrörelsens traditioner. Den andra, ockupationstiden, som ofta fick

mig att tänka på det goda krafter och en högre makts existens, och slutligen ledde mig mitt möte med Moralisk upprustning till en total världsuppfattning.

Jag tänker på de marxistiska teorierna som säger att då människans existensvillkor förbättras kommer mänsklighetens tankande att bli bättre, mer förutseende och mer fredligt. Marxismen säger att människan är bunden av sitt öde, av fruktan och av sina behov och sina tankar. Jag trodde länge den materiella förbättringen av mänsklighetens villkor skulle utveckla denna höjning av tankandet och en palitlig broderskapsanda av det slag vi lätt kan se under kampen då vår kraft haft sitt ursprung i detta. Men jag måste erkänna att de offer som människor gjort för andra ofta belönats med otacksamhet.

Visshet om bättre samhälle

Da jag arbetade tillsammans med mannen i Moralisk upprustning, förstod jag omedelbart att denna ideologi gick längre än marxismen. Den gav mig en visshet om ett bättre samhälle som grundades på ett fullständigt mänskligt beteende. Den människotyp som frambragts av Moralisk upprustning är fackelbararen för en bättre civilisation.

Produktionsrevolutionen är i full gång. Men distributionsrevolutionen behöver Moralisk upprustning för att lyckas. Producent och konsument måste följa absoluta moraliska normer. Medelklassens historia visar att människor som fått sina behov fylla inte nödvändigtvis är bättre människor. Om vi vill att dagens och morgondagens människor skall fortsätta civilisationens marsch framåt måste vi kalla på en högre makt.

En revolutions framgång kan sakras endast genom en kombination av inspiration och förverkligande. Femtio års kamp har utgått från tron att ekonomisk standard oundvikligen leder till moralisk standard. Och lika nödvändig som den kampen var för hela världens ekonomiska utveckling lika sakra kan vi vara att världen av idag måste utgå från en moralisk standard för att trygga den ekonomiska standarden. Och det är där som Moralisk upprustnings ideologi får hela sin revolutionära betydelse.

Den inre förvandling av människan

Forts sid 15

FRANKRIKE VAKNAR

Ny bok av Jean Servan-Schreiber

De Gaulles dramatiska beslut att inte devalvera francen har anyo riktat uppmärksamheten mot Frankrike som den mest oberakneliga och explosiva medlemmen i den västliga alliansen

I algerietkrisens slutfas hotades Frankrike av oppet uppror från höger. Åtta år senare, i maj detta år, kom upproret från vänster. Varken de materiella framstegen eller de Gaulles appell till patriotismen har gjort slut på de djupa konflikter som präglar det franska samhället.

Redaktör Servan Schreiber i nyhetsmagasinet L'Express och författare till bestsellern Den amerikanska utmaningen har i en ny bok, Frankrike vaknar, försökt att diagnosticera landets sjukdom. Han kommer fram till att beslutsprocesserna i det franska samhället vilar i för få händer, att detta ger stora delar av folket en känsla av att vara omyndigförklarade, och att förtroendet för staten bara kan återupprättas genom att folket får en reell medbestämmanderätt. Detta måste ske på alla plan, från företagen och universiteten till kom-

munal- och regionalförvaltningarna, vilka enligt författaren idag måste delge maktapparaten i Paris även små beslut.

Orsaken till denna centralisering finner Servan Schreiber i de makt havandes misstro mot folket, till dess omdöme och skapande förmåga. Bristen på förtroende och förväntningar föder i sin tur apati och ansvarsloshet hos folket. Det blir en ond cirkel.

»Den andra industriella revolutionen», som Servan Schreiber kallar vår tids teknologiska framsteg, har ökat omvandlingens tempo i hela samhället och gjort de nuvarande styrelseformerna ända mer oanvändbara. »Ett industriland är en alltför komplicerad helhet för att kunna styras effektivt av ensamma ledare», skriver han. »Förnyelse måste ske på hierarkiens alla nivåer genom utbyte av erfarenheter och genom kontakt mellan grupper som har en öppen hållning gentemot varandra.» Det måste skapas »dialogstrukturer.» Men dialog är möjlig bara där det råder förtroende, och förtroende uppstår bara

där det finns medbestämmanderätt. Frågan för Frankrike blir att finna en ny fördelning av makten och ansvaret.

Servan Schreiber ser också majoriteterna som ett uppror mot att Europa har funnit sig i att spela en andrangsroll. Vi har resignerat, skriver han, och har under en generation varit passiva vittnen till utvecklingen i stället för att styra den. För en kontinent så rik på både människor och medel har situationen undan för undan blivit mer och mer outhärdlig. Vi måste nu ta itu med att skapa »det efterindustriella samhället» som är mer mänskligt harmoniskt och rättfärdigt än samhällsmodellerna i öst och väst, som dels erbjudits oss dels påtvingats oss.

Man får hoppas, att Frankrike finner en samhällsstruktur som gör det möjligt att samla landet kring stora och framåtsyftande uppgifter. Servan Schreiber tror inte att gaulismen kan klara detta. Han har mer tro på de krafter som exploderade i vild protest i maj och som han tror kommer att hålla samman, tills en ny social ordning har förverkligats.

I en intervju med Life Magazine försöker Servan Schreiber att skissera den nya ordning han foreställer sig. »Vi kommer tillbaka till den gamla idén, det romerska forumet. Det är

Forts nästa sid

Gerd Jonzon

Europas barn

Den okände soldatens grav
har triumfbågen över sig
en hedrad ingenman delar arän
med kejsarens suveräna bildstoder
som Europas odesbarare
icke utan tarar
regn eller blod på marken
svarta dagar och en granslös drom om natten
att aldrig vakna

Okända men levande
man och kvinnor i Europas famn
och dagens nya barn som fotts till frågor

Hur högt Europa när triumfens bagar?
Hur djupt Europa gravs dina gravar?
Är det blad ur historieboken
eller gårdagens tidning vi läser?
Är det i skolboksdamm eller i färg TV
vi kanner varann?
Europas brända barn
Är lakta eller sår öppna?

Att komma hem till verklighet
det är att komma till dig i själen
att vantas vid ditt bord och dela brodet
att samla ljus som bryts i katedralens fönster
att öppna dörrarna och tradgardsgrunden
mot frågan som där ropas
med många ekon
VEM ÄR DIN NASTA?
att svara – villigt
med många roster
SE MÄNSKLIGHETEN!

Vad tar vi med oss in i framtiden?

Tankar i en stund av stillhet

Varlden har blivit annorlunda. Vi levde i en efterkrigstid. Vi glömde nästan det ondans natur, medan vi var upptagna av att på nytt organisera samhället på bästa sätt för vår egen bekvämlighet.

Så är det inte längre. Lever vi nu i en förkrigstid?

Valdsromantik och omedveten langtan tycks locka människorna mot stupet.

☆

Var det bara en dröm att den första efterkrigsungdomen skulle vara den

vad folk nu vill ha. Man kallar det »direkt demokrati» att ta sate i forum, diskutera problemen och fatta beslut tillsammans. Det är självklart en utopi, men alla revolutioner siktar mot en utopi. Han tillägger, att teknologin måste skapa möjligheterna för ett sådant direkt deltagande i beslutsprocesserna.

Det Servan Schreiber inte ger något svar på är om han tror, att de som idag gör uppror är kvalitativt olika dem de gör uppror emot. Det låter kanske nävt att fråga så, men byråkrati och övercentralisering har visat sig vara ett fenomen som inga strukturförändringar hittills har tagit död på.

Frankrike gick från 4:e republikens kaotiska styrelseform till de Gaulles vantande fadersfamn. Nu tycks ett steg vidare ligga framför. Vilket steg Frankrike tar är inte bara en fransk angelägenhet. Den är också vår.

J J W

första i vår kultur som var medveten om andliga realiteter? Har människans moraliska och andliga mög-nadsprocess stoppat upp? Den unga generationen tycks just nu inte ha något behov av gamla erfarenheter och vara lika berusad av sin egen vitalitet och blinda kraft som någon sin.

Men vår egen generation är inte utan skuld i det fallet. Vi har inte tillräckligt klart erkant de drifter i oss som tillät Hitler och Stalin att prägla tidsandan under en hel epok av vår historia.

Bland världens maktiga rasar maktkampen om vem som skall kontrollera de flesta och det mesta före den stora sammandrabbningen. Vad är det för slags människor, som behövs i sådana tider?

☆

Hur skall det bli möjligt att bevara och förä Guds maktiga skaparverk vidare? I varje avgörande fas i mänsklighetens historia har det kallats på den vakna medvetna och självständigt tankande människan, som kan få kraft nog till att stå som ett fyrhorn i upprort hav.

Kulturen reflekterar det kaos som omger oss. Det sägs att »de skapande andarna» inte har någon stor tid. Men är det inte just ur förnedringens situation som den andliga människan reser sig? Födelse sker med smärta. Fortvivlan har ofta visat sig vara den bästa utgångspunkten för seger och förnyelse. Sanningens rost talar klarast där den undertryckes. I västern slår vi oss för vårt brost och skryter med att

vi inte undertrycker sanningen. Men undergraver vi den inte effektivare genom att förneka att den finns till?

☆

Skapande är alla som har något i sitt hjärta de vill bara fram. De eviga värdena måste manifesteras i bildens, tankens och handlingens form.

Allt som är format för ögonblicket kommer att falla, men det som ger klarhet och mening utover ögonblicket skall bestå.

☆

Moralisk upprustning mottogs av Frank Buchman som en Guds tanke för världen. Moralisk upprustning har inte uppnått någon maktställning i världen, och det är bra. En andlig rörelse som får makt, mister ofta sin andliga kraft i samma grad som makten stiger. Sker detta, sopas den till slut ned i den avgrund där all mänsklig makt ändrar.

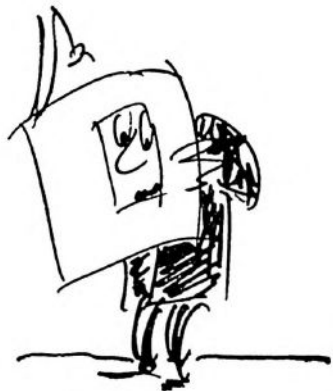
☆

Samma dag som dessa tankar kom till mig för jag in till Nasjonalgalleriet i Oslo. På tre timmar gick jag igenom samlingarna där för att plocka ut de målningar som kunde ha något väsentligt att säga till kommande generationer. Mitt urval var delvis överraskande. Det var få målningar, som jag till slut fastnade för. De var vanligtvis inte ett uttryck för sin tids modernism, och ingen av dem hade varit populär, då den kom till.

Dari ligger utmaningen. Kan jag sätta upp en sådan norm för allt som jag kommer att måla från och med nu att det rymmer värden av sådan kvalitet att de håller också i framtiden?

Victor Smith

Saxat och citerat

UNESCOS AKTION SKULLE KOMMA av sig redan från början och raka in i en återvandsgränd om en medlemsstat eller en person, vem det vara må, anser sig stå över spelreglerna och menar att det hela inte angår honom. Personligen anser jag att rastankandet är en universell frestelse. Denna fara finns överallt, och det är alldeles för lätt att säga att den bara finns hos grannen. Om någon under aberopande av rastänkande angriper sin granne innan han provat sitt eget samvete, så skulle jag säga att han redan från början förvirrat frågeställningen och fördömt Unesco till maktlöshet och hyckleri.

Unescos generaldirektor
René Maheu i debatten vid
Unescos generalförsamling
Paris, nov 1968

INGEN KAN IDAG UNDGA ATT registrera vårt valfardssamhälles ohyggliga ensidighet. Teknikens järnridå har sankt sig mellan anden och handen, mellan vardena och tingen. Produktivitetens brada hjul går fortare och fortare, och människan kastas ut i hjulets periferi och blir så småningom ur stånd att hitta tillbaka till hjulets nav till hjärtats centrum för att naras av dess ro.

Och utan denna naring blir rastlösheten tanklöshet, och tanklöshet slutar alltid i en mordande självgodhet.

I det ögonblick vi inser att vårt rastlösa jakt håller på att torka ut livets kallor, och att vi seende är i fard med att bli blinda för väsentliga sidor av livet, då lär vi oss också att ro inte är motsatsen till rörelse, men en innerliggjord rörelse, en rörelse som också går in i vårt mörka inre, till våra okända kraftkallor, till vardenas värld.

Storingsman Teddy Dyring,
Oslo, i tidskriften -Senit-

PÅ MÅNGA SATT ÄR NEDERLAG en bättre lärdom än framgång. För framgång frestar ofta vinnarna att upprepa den taktik som förde till triumferna. Nederlag är däremot en förordmjukande och uppfostrande process. Det tvingar människan till att ta reda på varför hon förlorade och mer än det, till att uppdaga vad som återstår. Det stora temat i den grekiska tragedin är nederlagets oundviklighet och segern i att kunna överleva det. Inte så att det att förlora är ännu bättre än att vinna — naturligtvis är det inte det. Men — sanningen är att förlorare ofta lär sig något, medan vinnare för det mesta oroar sig, till slut måste även en Faust-människa söka tillit till en kraft utanför sig själv och erkänna den med odmjukhet. »Var garning i den här världen», sade Louis Stevenson »är inte att ha framgång men att fortsätta att göra fel i en god anda.»

Ur Time Essay om »Den svåra
konsten att förlora»

VI SKALL INTE BLUNDA FÖR DET som förgiftar vårt liv och samhälle. Tvärtom skall vi gå in i det och utforska det men om vi, som så många författare i vår tid, nöjer oss med detta så är det bara naivitet att tro att vi kommer framåt. Författarens arbete blir ingenting annat än en negativ repetitionsovning, och han kommer inte utanför den verklighet han demonstrerar. För att göra det, måste han ha en avsikt med den negativa demonstrationen. Han måste veta, inte bara var vi befinner oss idag, och inte bara den riktning vi som samhällsmässig helhet tycks röra oss i. Han måste också veta vart han själv vill och låta detta få konsekvenser i sitt arbete som författare.

Författaren Finn Alnæs
i Morgenbladet Oslo,
16 nov 1968

NÄR LENIN I EN AV SINA SKRIFTER säger att han föredrar tusentals drinkare, tjuvar och bovar framför lika många fromma kristna, så får det stå för honom själv. Men när de kommunistiska staterna — trots att de underskrivit förklaringen om de mänskliga rättigheterna — bevisligen låter arrestera och utsätta män och kvinnor för pinande förhör och omänsklig behandling uteslutande för deras kristna tros skull, då borde det bli en samvets sak för hela den värld som ännu är så fri att den kan uttala sig.

Biskop Monrad Norderval,
Tromsø, i »Staten» —
Människan — Gud»

DET SOM SKRAMMER MIG I FRÅGAN om den moderna intelligentian är deras bristande förmåga att förstå att det mänskliga samhället måste vara grundat på en allmän (gemensam/allmännelig) anständighet oavsett vilka politiska och ekonomiska former det är.

Författaren Georg Orwell

KULTUREN LEVER I EN STANDIG spanning mellan det förflutna och framtiden. Den måste vara både konservativ och radikal. Om den bara koncentrerar sig på det förflutna, stelnar den och är mogen för museet. Om den bara ser mot framtiden, blir den tygelöst radikal och skenar iväg. Vi skall ta vara på arvet men det gör vi bäst genom att förnya det.

Självfordjupning och självkänedom är den största kulturuppgiften i vår tid. Och sen är frågan om vi vill ta konsekvensen av det vi upptäcker, och acceptera vad människans värld egentligen är.

Kort sagt. Jag menar att lösningen på hela vår kulturs dilemma är Kristus. Men inte den Kristus som är bunden till dogmer och bokstaver. Den levande Kristus är lösningen. Och hans bud om kärleken till nästan och medmännisklighet är lösningen för den realistiska kulturpolitiken. Vi har länge varit strängt upptagna med att fråga: Vem är min nästa? Skulle vi inte snart vända på sporsmålet och fråga: Är jag en medmänniska? Då ser vi genast att förutsättningen för kulturen att vara människans tjänare är att jag är min nästas tjänare.

Förlagschef Øivind Seip
Berggrav i tidskriften -Senit-

Kort nytt

Paris Unescodelegater från bl a USA, Syrien, Malaysia och Vatikanstaten har kommit till foreställningar av »Luta er ut» och »Pitie pour Clementine» på Theatre des Arts i Paris Sudans vice undervisningsminister deltog i en konferens som sammankallats av europeiska pedagoger kring temat »Revolution genom våld eller genom förvandling av människor»

Rektor Sven Måsen från Göteborg havdade, att vi behöver en ny form av auktoritet för att det nya undervisningssystemet skall fungera i våra skolor, nämligen en inre disciplin »Mitt mål är att hjälpa de unga att följa sina samveten», framhöll rektor Måsen »Även om de inte har någon tro, kan de lara sig att göra vad som är rätt Jag vill, att mina elever ska kunna, att de är världsmedborgare och att var och en har en roll att spela »

Oslo Professorn i idehistoria i Oslo, Eiliv Skard, fyllde nyligen 70 år Han har sedan han 1935 motte dr Buchman varit en av de mest kända norska föreläsarna för Moralisk upprustning Morgenbladet hade med anledning av professor Skards födelsedag några reflexioner om hur lätt det är att i medvind från tidsandan göra revolt »Det är en annan sak att hela sitt liv gå emot den materialistiska trenden i sin tid och kämpa för att vända den», skrev tidningen med hänvisning på Skard »Det är hallstämpelein på dem som bär nyckeln till framtiden »

Indien »Gallopning Horse» (Den galopperande hasten), en 18 minuters dokumentärfilm av David Channer, är den första i en planerad serie filmer om Moralisk upprustnings arbete i Indien Filmen vill skildra förändringar som ägt rum i byarna nära Panchganicentret och i New Delhis kastlosekoloni

Nederländerna Nederländernas TV, kanal 1, sände den 19 november ett tio minuters program om europashown Luta er ut, som den 23 hade premiär i Rotterdam I programmet, som sändes omedelbart före sena kvällsnyheterna, framträdde åtta ungdomar ur shown, bland dem Eva Masen från Göteborg En ström av telefonbeställningar till shown följde på programmet

»Har Europa något att säga?» hette ett annat tiominutersprogram om shown i den nederländska radion Sändningen ingick i en serie program om Moralisk upprustning

I anslutning till foreställningarna har hamn och varvsarbetare anordnat en europeisk industrikonferens

I konferensen deltog fackförbundsfunctionärer, hamnarbetarledare, arbetsgivare, arbetare och studenter från Europa, Latinamerika och Afrika Infor en hotande allvarlig strejk inom verkstadsindustrin i Holland och medan valutakrisen skakade Europa, yttrade ombudsman C de Pous i en intervju om konferensen i den nederländska radion »Vi behöver naturligtvis en förändring av industrins och samhällets struktur men det kommer inte att fungera utan en förändring i människor » Direktör Alfred Nielsen från Danmark, styrelsemedlem i den europeiska traindustrins råd, betonade under konferensen vikten av industriellt samarbete med utländerna Arkitekt Neerja Choudhury från New Delhi framhöll, att europeiska industriman, som har lösningen på hat, skulle kunna hjälpa till att »bygga broar av enighet mellan Pakistan och Indien och visa en ny väg för Kinas miljoner»

Caux »En ny människotyp finns redan» är temat för jul och nyårskonferensen i Moralisk upprustnings internationella konferenscentrum i Caux i Schweiz 21 12-5 I Dit väntas delegationer från fransk och brittisk industri, Sydtyrolen och Nordafrika, vietnamesiska studenter i Europa och studenter från en rad europeiska universitet

Geneve Nya kontorslokaler för Moralisk upprustning har inretts på nionde våningen i Internationella centret i Geneve mitt emot ILO och FN byggnaderna under medverkan av stadens myndigheter Bland gästerna vid öppnandet befann sig Schweiz' ambassadör vid de internationella organisationerna och en medlem av Ekumeniska rådet Man välkomnar särskilt de många internationella delegaterna i Geneve

Salzburg På initiativ av tjugo elever visades MRA:s filmer i det katolska lärarseminariet i Salzburg i närvaro av den katolska kyrkans ledning där, andra präster och många nunnor En serie foreställningar planeras i Salzburg, Wien, Linz och Klagenfurt

Oslo Pierre Spoerri, ansvarig för de internationella konferenserna i Caux i Schweiz, talade nyligen i Moralisk upprustnings villa i Oslo över ämnet »Utover revolt till permanent revolution» Bland de inbjudna gästerna var studenter från Ås lantbrukshögskola med kärordföranden och vice kärordföranden och två studenttidningsredaktörer Spoerri besökte även Sverige

BREV FRÅN TYSKLAND

Av LEIF HOVELSEN

Den tid då ruiner, fattigdom och invalider prglade bilden i Tyskland ar forbå Borta ar också de man som gav livet åt forbundsrepubliken – Adenauers generation Nya medel ålders, energiska och europeiskt sinnade man, pragmatiska politiker, briljanta ekonomer och insiktsfulla industriledare haller på att skapa ett nytt samhälle – och gör en imponerande insats Prognosen for 1969 ar hogre loner, stabila priser, storre nationalprodukt, flera sociala formåner Ett land i snabb utveckling, och ett folk – som en fackforeningsledare uttryckte det – i »fet valmaga»

Den ideologiska kampens dramatik, som vi upplevde den i Ruhr och i fabrikena runt om i Tyskland for artionden sedan, marks inte langre Den har forflyttats till marxistiskt tankande professorer och studenter i revolt En omvalvning av dagens samhälle kan nog snarare komma från studenter prglade av Che Guevara och Rosa Luxemburg an från industriarbetarnas massor och deras ledare Studenterna kommer inte att finna nagot stod bland befolkningen for sina revolutionära teorier och paroler om att stora »the Establishment» Folk i allmanhet avvisar valdsromantiken och dess metoder De vill ha ro och ordning Eller, som en arbetarledare i Stuttgart uttryckte det »Studenternas aventyrspolitik kommer inte att lyckas Man kan inte bara göra revolution – folk vill också garna leva»

Nagon verklig fara ar inte heller att vanta från den yttersta hogern Adolf von Thaddens tysk nationella parti tycks ha nått sin hogpunkt och ar snarare på vag nedåt – med en växande opinion emot sig Att både den yttersta vanstern och den yttersta hogern kommer att ställa till med bråk den närmaste tiden vantar sig alla, men miljonerna kommer inte att lata sig dras med

Den mycket omtalade och diskuterade »stora koalitionen» (regeringen) har med tiden mer och mer vunnit folkets fortroende Det intryck man far av Tyskland av i dag ar att forbundsrepubliken håller på att sta

biliseras Skulle nagon fara lura, kom mer den från helt annat håll

Det finns faror – oberakneliga dar for att de ligger på det irrationella planet – markbara understromningar av fruktan och krav – och en upplosning av grundvardens Man moter en reell fruktan for ett oberakneligt Sovjet, och ett uttalat krav om sakerhet och skydd från USA Dar ar en våg av sex och sjalvisk materialism Och en cynism, som kommer av en leda vid ett valstand utan mål, ater sig in i folksjalen

Ty har som overallt kampar ande makterna om människorna onda krafter som spelar på det irrationella i människans natur och i folkets karakter Inte så att detta ar mer sarpraglat i Tyskland an i andra lander som lever i overflod, men vi ar kanske mer radda for de irrationella krafterna i det tyska folket an for demonerna i oss sjalva

Det ar likval inte dessa nedbrytande krafter som ar det storsta hotet Allvarligare ar bristen på stora man i ordets djupaste mening – mogna, andliga ledare som kanner demonerna och samtidigt har den inre auktoritet som kan inspirera folket till att ta ansvar for att bara och fornya samhället och därmed sakra demokratins fundament

Den tyska kyrkan har betydande man men knappast profeter Det tra der inte fram någon andlig gigant i det

politiska livet – och inte heller bland de många adla och larda professorerna eller bland industrins jattar och LO s duktiga man

De stora mannen finns val i dagens Tyskland, men de har annu inte »sprungit fram» Kanske blir tidens faror och de irrationella krafternas tryck det som tvingar dem fram! For vi lever i en tid da moraliskt och andligt ledarskap blivit en livsnodvandighet

Få ar så europeiskt installlda som tyska politiker och tysk ungdom For bundsrepubliken ar en ung demokrati Den har brister, och dagens ansvariga ledare har dem klart for sig Darfor soker de integration med Europa och har finns det en vilja att bidra och ge – som vi har mycket att lara av

En av dem som var med utrikesminister Brandt på Bryssel motet i september sade »Efter allt det vi lagt ned på att nå 'tillfalliga losningar' var det en besvikelse att vi också den har gången fick ge oss Vi hyste ett litet hopp Men vi ger inte upp Vi fortsetter att soka tills det oppnar sig en dorr Brandt låter sig inte slås ned av misslyckanden – han soker vidare på nytt»

Då Krustjov på sin tid i ett samtal med en kand politiker kom med ett våldsamt angrepp på forbundsrepubliken fick han ett klart och klokt svar Efter forsta världskriget isolerade vi Tyskland – och Hitler kom till makten Det felet får vi inte göra om

Det ar inte mojligt att bygga ett nytt Europa utan Tyskland Och vi små nationer bar ansvaret for att det skall lyckas

Den trøtte

Forts från sid 5

langre, gubben, tankte de Men hans skratt var så hjartans gott, dar det rullade fram over skaggets vågor, och så smittande att den ene efter den andre fick lust att skratta med efter denna dystra dag Snart skrattade hela världskongressen De skrattade så att tårarna skvatt och skaggen dansade om oronen

Nar skrattet lagt sig, torkade den gamle tomten bort tårarna med luvan »Ja, ja,» sade han »Jag holl på att ge upp En cynisk gammal tomte, det var vad jag blivit Varldens strid och split hade nastan tagit knacken på mig - det ma ni forlåta mig» Han ratade pa ryggen Han var egentligen en tomte i sina basta år - 400 år Han hade sett manga harskare komma till makten och forlora den igen, riken utbreda sig och forgås Nya partier skulle opprattas, man skulle roja vag for nya system Men han visste att inga strukturer kunde ersatta detta att ge, ge, ge och ge på nytt - utan att vanta sig att få nagot i gen gald Det var tomtens kall, vad sen andra sade eller gjorde

Han var inte storvaxt, den rynkige tomten Inte sarskilt stark heller Men hans hjarta var stort som en logdorr och tillrackligt varmt for att det skulle racka for den kalla varld han skulle besoka pa nytt

Kongressen fick ett plotsligt slut Alla tomtarna gav sig ut i vinter vadret utan att saga mycket mer Fyllde sina sacker, spande for boc karna »Vi far val ge dem en chans till», mumlade den gamle tomten och satte kurs mot Norden

Maurice Mercier

Forts från sid 9

som Moralisk opprustning siktar till och som vi har accepterat utplånar motsattningarna mellan vårt eget jag och vara revolutionara mål Var personliga forvandling ar en foregångare till vad morgondagens manniska skulle kunna bli

Fyra svenska städer i aktion för Indien

En aktion i fyra svenska städer har genomforts for att mobilisera pengar och manniskor for Moralisk opprustnings kamp i Asien

I Karlstad hyrdes i slutet av novem ber stadens teater och en basar holls under dagens lopp i foyern till for mån for Asia Plateau i Panchganı Tre ganger under dagen visades fil men »Den galopperende hasten», som berättar om den verkan Moralisk opprustning haft i Indien genom Asia Plateau, och svenskar som deltagit i detta arbete i Indien talade Dagen avslutades med en forestallning av Peter Howards pjäs Stegen, spelad av en goteborgsemble, bestående av manniskor fran olika yrken

Karlstad Tidningen beskrev Asia Plateau som »ett kulturcentrum» i Indien Man talar om »denna stort tankta anlaggnıng» och meddelar att avsikten ar att »utbilda manniskor av olika raser, oppfattningar och religioner till oppbyggande verksamhet ekonomiskt, socialt och moraliskt»

Under en trespaltig rubrik »Annor lunda teater» skriver Nya Wermlands Tidningen bla »Man kommer inte ifrån att 'Stegen' trots allt inte lamnade publiken oberord Slutscenen med den endast antydda korsfastelsen och effekten av psalmsangen grep på något satt For manga var det inte bara en valsyftande utan också en tankevackande tablerie »

Jacobsen

IMPERIAL
SNOW
JET

Vat eller tørr snø
4 gear forover og each
utblåsningsvifte
er avgjørende for
effektiv snøfresing
i forskjellige snødybder
og under alle værforhold.

- 7 hk 4 t Lauson motor
- Revers 26 arb bredde
- Svingbar tut Lasse-
tut og belter
- Jacobsen kvalitet

Be om demonstrasjon!

ENEIMPORTØR
FR REINHARDT & CO A/S
KRISTIANSAND S TLF 25540

Hennig-Olsen's

ISKREMFABRIKK

Kristiansand S

Etablert 1924

210
Svennare Sjogren
Djurgårdsvagen 220-222
115 21 Stockholm
Sverige

Mr. Lemon Lime

E.

UPPFRISKANDE AKTA
LIMEJUICE i pulverform

Dernings AB
Goteborgs Frihamn